A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2017. június 15.*

„Fellebbezés — Közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) — A terrorizmus elleni küzdelem — Az Oszáma bin Ládennel, az al-Kaida hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott korlátozó intézkedések — 881/2002/EK rendelet — Az Egyesült Nemzetek szankcióbizottsága által létrehozott valamely jegyzékben szereplő természetes és jogi személyek pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak befagyasztása — E személyek nevének a 881/2002 rendelet I. mellékletében szereplő jegyzékbe való, az eredeti felvétel megsemmisítését követő újbóli felvétele — A jogi személy megszűnése az eljárás során — Perképesség”

A C-19/16. P. sz. ügyben,

Al-Bashir Mohammed Al-Faqih (lakóhelye: Al Sharkasa, Misrata [Líbia]),

Ghunia Abdrabbah (lakóhelye: Birmingham [Egyesült Királyság]),

Taher Nasuf (lakóhelye: Manchester [Egyesült Királyság]),

a Sanabel Relief Agency Ltd (székhelye: Birmingham)

(képviselik őket: N. Garcia-Lora solicitor és E. Grieves barrister)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2016. január 7-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az Európai Bizottság (képviselik: F. Ronkes Agerbeek, D. Gauci és J. Norris-Usher, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az Európai Unió Tanácsa (képviselik: G. Étienne, J. P. Hix és H. Marcos Fraile, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök (előadó), J. Malenovský és D. Šváby bírák,

* Az eljárás nyelve: angol.

főtanácsnok: P. Mengozzi,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükben Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah és Taher Nasuf, valamint a Sanabel Relief Agency az Európai Unió Törvényszéke 2015. október 28-i Al-Faqih és társai kontra Bizottság ítéletének (T-134/11, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2015:812) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az egyrészről az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida [helyesen: az al-Kaida] hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító [helyesen: korlátozó] intézkedések bevezetéséről szóló 881/2002/EK tanácsi rendelet 140. alkalommal történő módosításáról szóló, 2010. december 7-i 1138/2010/EU bizottsági rendelet (HL 2010. L 322., 4. o.), másrészről pedig az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida [helyesen: az al-Kaida] hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító [helyesen: korlátozó] intézkedések bevezetéséről szóló 881/2002/EK tanácsi rendelet 141. alkalommal történő módosításáról szóló, 2010. december 7-i 1139/2010/EU bizottsági rendelet (HL 2010. L 322., 6. o.; a továbbiakban: vitatott jogi aktusok) őket érintő részükben történő megsemmisítése iránti keresetüket.

A jogvita előzményei

2 A jogvitának a Törvényszék által a megtámadott ítélet 4–20. pontjában kifejtett előzményeit a következőképpen lehet összefoglalni.

3 A fellebbezők – az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 1390. (2002) sz. határozatának végrehajtása keretében – az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida [helyesen: al-Kaida] hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító [helyesen: korlátozó] intézkedések bevezetéséről, valamint az egyes termékek és szolgáltatások Afganisztánba történő kivitelének tilalmáról, a repülési tilalom megerősítéséről és az afganisztáni Tálibánt illető pénzkészletek és egyéb pénzügyi források befagyasztásáról szóló 467/2001/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. május 27-i 881/2002/EK tanácsi rendelet (HL 2002. L 139., 9. o., magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 294. o.) alapján elfogadott, a pénzeszközeik és más pénzügyi eszközeik befagyasztására irányuló korlátozó intézkedések hatálya alá kerültek. Ezt a rendeletet az Oszáma Bin Ládennel, az al-Kaida szervezet tagjaival és a Tálibánnal, valamint a velük összeköttetésben álló személyekkel, csoportokkal, vállalkozásokkal és szervezetekkel szembeni korlátozó intézkedésekről, továbbá a 96/746/KKBP, 1999/727/KKBP, 2001/154/KKBP és a 2001/771/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. május 27-i 2002/402/KKBP tanácsi közös álláspont (HL 2002. L 139., 4. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 292. o.) 3. cikkének végrehajtása céljából fogadták el.

4 Első alkalommal az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida [helyesen: al-Kaida] hálózattal és a tálibokkal [helyesen: a Tálibánnal] összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító [helyesen: korlátozó] intézkedések bevezetéséről és a 467/2001/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 881/2002 tanácsi rendelet 63. alkalommal történő

módosításáról szóló, 2006. február 10-i 246/2006/EK bizottsági rendelet (HL 2006. L 40., 13. o.) vette fel őket a pénzeszközök befagyasztásával érintett személyeknek, szervezeteknek és szerveknek a 881/2002 rendelet 2. cikkében előírt, az említett rendelet I. mellékletében szereplő jegyzékébe (a továbbiakban: a vitatott jegyzék). Az előbbi rendeletet az Egyesült Nemzetek szankcióbizottságának (a továbbiakban: szankcióbizottság) az azon személyek, csoportok és szervezetek 1390. (2002) sz. határozat alapján létrehozott jegyzékét – többek között a fellebbezők nevének e jegyzékbe való felvételével – módosító 2006. február 7-i határozatát követően fogadták el, amely személyekre, csoportokra és szervezetekre alkalmazni kell a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztását.

5 A Bíróság 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélete (C-402/05 P és C-415/05 P, EU:C:2008:461) nyomán az Európai Unió Tanácsa elfogadta a 881/2002 rendelet módosításáról szóló, 2009. december 22-i 1286/2009/EK tanácsi rendeletet (HL 2009. L 346., 42. o.) azzal a céllal, hogy olyan, a vitatott jegyzékbe történő felvételi eljárást hozzon létre, amely biztosítja az érintett személyek védelemhez való alapvető jogának és különösen a meghallgatáshoz való joguknak a tiszteletben tartását.

6 A 2010. szeptember 29-i Al-Faqih és társai kontra Tanács ítéletében (T-135/06–T-138/06, nem tették közzé, EU:T:2010:412) a Törvényszék a fellebbezőket érintő részében megsemmisítette a 881/2002 rendelet 2. cikkét.

7 Az Európai Bizottság az 1138/2010 rendelettel újból felvette a Sanabel Relief Agencyt a vitatott jegyzékbe. Az említett rendelet (3) preambulumbekezdése kifejti, hogy a Bizottság 2009 augusztusában közölte a Sanabel Relief Agencyvel a szankcióbizottság indokolását, majd pedig 2010 júliusában a „kapcsolódó indokolást”, és hogy a Sanabel Relief Agency benyújtotta az e két indokolásra vonatkozó észrevételeit.

8 Az 1139/2010 rendelettel a Bizottság A-B. M. Al-Faqihot, G. Abdrabbahot és T. Nasufot is újból felvette az említett jegyzékbe. Az említett rendelet (3) preambulumbekezdése kifejti, hogy a Bizottság – a 2010. szeptember 29-i Al-Faqih és társai kontra Tanács ítélet (T-135/06–T-138/06, nem tették közzé, EU:T:2010:412) alapjául szolgáló keresetlevél benyújtását követően – 2009. szeptember 22-én, augusztus 7-én és augusztus 11-én közölte velük az indokolást.

9 A Bizottság – a szankcióbizottság 2011. június 22-i határozata nyomán – a későbbiekben, a 881/2002 rendelet 152. alkalommal történő módosításáról szóló, 2011. június 30-i 640/2011/EU végrehajtási rendeletével (HL 2011. L 173., 1. o.) törölte A-B. M. Al-Faqih, G. Abdrabbah és T. Nasuf nevét a vitatott jegyzékből.

10 A Bizottság – a szankcióbizottság 2013. október 8-i határozata nyomán – a 881/2002 rendelet 205. alkalommal történő módosításáról szóló, 2013. október 17-i 996/2013/EU végrehajtási rendeletében (HL 2013. L 277., 1. o.) a Sanabel Relief Agency nevét is törölte a vitatott jegyzékből.

A megtámadott ítélet

11 A Törvényszék hivatalához 2011. március 3-án benyújtott keresetlevelével A-B. M. Al-Faqih, G. Abdrabbah és T. Nasuf, valamint a Sanabel Relief Agency az 1138/2010 és az 1139/2010 rendelet őket érintő részükben történő megsemmisítése iránti keresetet indított.

12 Keresetük alátámasztására a fellebbezők négy jogalapot hoztak fel, amelyek közül az egyik a Sanabel Relief Agency, a másik három pedig az A-B. M. Al-Faqih, G. Abdrabbah és T. Nasuf tekintetében a Bizottság által lefolytatott felülvizsgálati eljárásra vonatkozott.

13 A Törvényszék a megtámadott ítélet 46. pontjában megállapította, hogy már nem szükséges határozni az 1138/2010 rendeletre irányuló keresetről, amely rendelettel a Sanabel Relief Agencyt újból felvették a vitatott jegyzékbe, mivel az Egyesült Királyság hatóságainak 2013. szeptember 26-i levele értelmében az a jog szerint már nem létezett, ennek eredményeképpen pedig már nem rendelkezett perképességgel.

14 A Törvényszék ugyanakkor elfogadhatónak nyilvánította az 1139/2010 rendelettel szemben benyújtott keresetet, amely rendelettel a három másik fellebbezőt, A-B. M. Al-Faqihot, G. Abdrabbahot és T. Nasufot újból felvették a vitatott jegyzékbe. A Törvényszék a megtámadott ítélet 47–51. pontjában úgy vélte, hogy ezen utóbbiaknak továbbra is fennáll az említett rendelet megsemmisítése iránti eljáráshoz fűződő érdeke, annak ellenére, hogy nevüket a 640/2011 végrehajtási rendelet később törölte az említett jegyzékből. A Törvényszék ugyanakkor elutasította a rájuk vonatkozó három jogalapot, amelyek a Bizottság által lefolytatott felülvizsgálati eljárás szabálytalanságán, az EUMSZ 296. cikkben megkövetelt indokolási kötelezettség megsértésén, valamint a tulajdonhoz való jog és a magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértésén alapultak.

A felek kérelmei

15 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott jogi aktusokat, és

– a Tanácsot és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

16 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a kérelmet, és

– a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

17 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a kérelmet, és

– a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

18 Fellebbezésük alátámasztására a fellebbezők négy jogalapot hoznak fel.

19 Első három jogalapjukkal az első fokon felhozott egyik jogalapjuk Törvényszék általi értelmezését, valamint egyrészről a vitatott jegyzékbe való újbóli felvételük jogszerűsége, konkrétabban pedig a 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítéletben (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518) a Bíróság által kialakított elvekre tekintettel az ezen újbóli felvételt igazoló adatok Bizottság általi értékelése, másrészről pedig a vitatott jogi aktusok indokolása tekintetében a Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálatot kifogásolják.

20 Negyedik jogalapjukkal a fellebbezők lényegében annak a Törvényszék általi megállapítását kifogásolják, hogy a Sanabel Relief Agency a jog szerint nem létezik, és hogy nem rendelkezik perképességgel. E tekintetben elsősorban azzal érvelnek, hogy mivel a Sanabel Relief Agencyt felvették a vitatott jegyzékbe, el kell ismerni az e felvétel kifogásolásával kapcsolatos jogorvoslathoz való jogát, még ha később törölték is az említett jegyzékből.

21 Legelőször a negyedik jogalapot kell megvizsgálni.

A negyedik jogalapról

A felek érvei

22 Negyedik jogalapjukban a fellebbezők előadják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy vélte, hogy már nem kell határozatot hozni a kereset Sanabel Relief Agencyre vonatkozó részéről, amennyiben ezen utóbbi – a Törvényszék eljárási szabályzatának a határozathozatal időpontjában hatályos változata 78. cikkének (3) bekezdése értelmében – jog szerint már nem létezik, ekként pedig elveszítette perképességét.

23 Úgy vélik ugyanis, hogy a Törvényszék e tekintetben nem támaszkodhatott eljárási szabályzatának 78. cikkére, valamint a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága külügyi és nemzetközösségi minisztériumának arra hivatkozó 2013. szeptember 26-i levelére, hogy a Sanabel Relief Agency a jog szerint már nem létezik, mivel 2007 óta már nem szerepel az Egyesült Királyság cégjegyzékében (Companies House Register) és mivel 2012. január 28-án törölték az Egyesült Királyság jótékonysági szervezetekkel foglalkozó bizottságának nyilvántartásából (Charity Commission Register).

24 Egyrészről a Törvényszék eljárási szabályzatának 78. cikke nem releváns, mivel ez a rendelkezés a keresetlevelek benyújtásával kapcsolatos eljárás szabályozására korlátozódik.

25 Másrészről és lényegében valamely jogalany jogi személyisége nem azzal keletkezik, illetve szűnik meg, hogy felveszik a cégjegyzékbe vagy az Egyesült Királyság jótékonysági szervezetekkel foglalkozó bizottságának nyilvántartásába, illetve hogy törlik azokból. Ha ez lenne a helyzet, akkor a Sanabel Relief Agency már 2007-től nem rendelkezett volna jogi személyiséggel ahhoz, hogy kérje a vitatott jegyzékből való törlését. Mindenesetre azzal érvelnek, hogy a 2012. január 28-i törlő határozatból nem tűnnek ki sem azok a tények, amelyek alapján az Egyesült Királyság jótékonysági szervezetekkel foglalkozó bizottsága törölte nyilvántartásából a Sanabel Relief Agencyt, sem pedig e törlés indokai.

26 Egyebekben hangsúlyozzák, hogy az Egyesült Nemzetek rendszere – amelynek értelmében a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztásával érintett személyek, csoportok és szervezetek nevét felveszik az 1390. (2002) sz. határozat alapján létrehozott jegyzékbe – a nemzeti jogba tartozó besorolásoktól független, saját kritériumokon alapul, továbbá hogy a Bíróság pedig éppen emiatt állapította meg 2007. január 18-i PKK és KNK kontra Tanács ítéletében (C-229/05 P, EU:C:2007:32), hogy nem helytálló a formális megközelítés, valamint hogy a valamely jegyzékbe felvett szervezet kérheti az abból való törlését.

27 A fellebbezők arra is rámutatnak, hogy úgy tűnik, a Törvényszék – azzal, hogy a megtámadott ítélet 45. pontjában jelezte, hogy a Sanabel Relief Agency 2013. október 17. óta már nem áll korlátozó intézkedések hatálya alatt – teljesen eltérő jogalapra alapította azon határozatát, hogy nem ismeri el a Sanabel Relief Agency perképességét. Ily módon úgy vélte, hogy a 2007. január 18-i PKK és KNK kontra Tanács ítéletből (C-229/05 P, EU:C:2007:32) eredő ítélkezési gyakorlatot – amelynek értelmében el kell ismerni valamely jogalany jog szerinti létezését, amennyiben korlátozó intézkedések hatálya alá tartozik – nem kell alkalmazni a Sanabel Relief Agencyhez hasonló jótékonysági

szervezetre, amennyiben az 2013. október 17. óta nem állt korlátozó intézkedések hatálya alatt. Úgy vélik továbbá, hogy a Törvényszéknek kérnie kellett volna a Sanabel Relief Agencyt, hogy igazolja az eljáráshoz fűződő érdekét, mivel a természetes személy felpereseket kérte erre.

28 A fellebbezők végül azt róják fel a Törvényszéknek, hogy nem vette figyelembe a Tanács beavatkozási beadványával kapcsolatban megfogalmazott észrevételeiket, amelyekben előadták, hogy a 2013. május 28-i Abdulrahim kontra Tanács és Bizottság ítéletben (C-239/12 P, EU:C:2013:331) alkalmazott megoldást a jelen ügyben is alkalmazni kell.

29 A Tanács és a Bizottság azzal érvel, hogy a Törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a Sanabel Relief Agency a jog szerint már nem létezik, és elveszítette perképességét, valamint hogy következésképpen helytállóan állapította meg, hogy vele kapcsolatban már nem kell határozatot hozni. Egyebekben úgy vélik, hogy a Sanabel Relief Agency nem hivatkozhat a 2007. január 18-i PKK és KNK kontra Tanács ítéletre (C-229/05 P, EU:C:2007:32), amennyiben – mivel nem tiltott szervezet – a Kurdistan Workers' Partyétól (PKK) teljes mértékben eltérő a helyzete.

A Bíróság álláspontja

30 A Törvényszék a megtámadott ítélet 42. és 46. pontjában megállapította, hogy a kereset Sanabel Relief Agencyre vonatkozó részéről már nem kell határozatot hozni, mivel az – a Törvényszék eljárási szabályzatának a határozathozatal időpontjában hatályos változata 78. cikkének (3) bekezdése értelmében – a jog szerint már nem létezett, valamint hogy ily módon nem rendelkezett már perképességgel a Törvényszék előtt.

31 Mindehhez a megtámadott ítélet 41. pontjában megállapította, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága külügyi és nemzetközösségi minisztériumának egyik 2013. szeptember 26-i leveléből kitűnt, hogy a Sanabel Relief Agency 2007 óta nem szerepel az Egyesült Királyság cégjegyzékében, valamint hogy 2012-ben törölték az Egyesült Királyság jótékonysági szervezetekkel foglalkozó bizottságának nyilvántartásából.

32 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék eljárási szabályzatának az ezen utóbbi általi határozathozatal időpontjában hatályos változata 78. cikkének (3) bekezdése értelmében a magánjog hatálya alá tartozó jogi személyeknek kell bizonyítaniuk jog szerinti létezésüket, oly módon, hogy a keresetlevelükhöz csatolják az ilyen létezés valamely bizonyítékát, például a cégjegyzékből vagy az egyesületek nyilvántartásából származó kivonatot, illetve bármilyen más hivatalos dokumentumot. Ezt a követelményt azokra a jogi személyekre is alkalmazni kell, amelyek a velük szemben korlátozó intézkedéseket előíró uniós jogi aktus ellen indítanak megsemmisítés iránti keresetet.

33 A jelen ügyben az iratokból kitűnik, hogy noha a Törvényszék felhívására a Sanabel Relief Agency a jog szerinti létezését az Egyesült Királyság jótékonysági szervezetekkel foglalkozó bizottságának nyilvántartásából származó dokumentum benyújtásával bizonyította, ezt a bizonyítékot az eljárás során megdöntötte a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága külügyi és nemzetközösségi minisztériumának levele, amely arról tájékoztatta a Törvényszéket, hogy a Sanabel Relief Agencyt törölték mind a cégjegyzékből, mind pedig az Egyesült Királyság jótékonysági szervezetekkel foglalkozó bizottságának nyilvántartásából.

34 Márpedig a fellebbezés keretében a fellebbezők annak állítására szorítkoznak, hogy pusztán abból, hogy a Sanabel Relief Agencyt törölték ebből a két nyilvántartásból, nem lehetett azt a következtetést levonni, hogy a jog szerint már nem létezett. Ezzel szemben egyáltalán nem érvelnek azzal, hogy a Törvényszéknek a Sanabel Relief Agency jog szerinti létezésével kapcsolatos értékelése helytelen ténymegállapításokon vagy a tudomására hozott bizonyítékok elferdítésén alapult.

35 E körülmények között bizonyítottnak kell tekinteni, hogy a Sanabel Relief Agency a jog szerint már nem létezett, ekként pedig nem rendelkezett perképességgel a Törvényszék előtt abban az időpontban, amikor az határozatot hozott.

36 A Bíróság kétségkívül megállapította, hogy azt a személyt, akinek a nevét felvették a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek valamely jegyzékébe, úgy kell tekinteni, hogy legalábbis nem vagyoni érdeke fűződik e felvétel megsemmisítéséhez, figyelemmel a jóhírnevére gyakorolt következményekre többek között azt követően, hogy nevét törölték az említett jegyzékből (lásd: 2013. május 28-i Abdulrahim kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 70–72. pont; 2016. szeptember 8-i Iranian Offshore Engineering & Construction kontra Tanács ítélet, C-459/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:646, 12. pont).

37 A magánjog hatálya alá tartozó jogi személy esetében azonban az is szükséges, hogy ez a személy vagy létezzen a jog szerint, vagy pedig, hogy a keresetet a jogutódjai indítsák.

38 Márpedig egyrészt – amint az a jelen ítélet 35. pontjából kitűnik – bebizonyosodott, hogy a Sanabel Relief Agency már nem létezett a jog szerint abban az időpontban, amikor a Törvényszék határozatot hozott. Másrészt a fellebbezők soha nem hivatkoztak arra, hogy keresetüknek a Sanabel Relief Agencyre vonatkozó részét a Sanabel Relief Agency jogutódjaiként eljáró más természetes vagy jogi személyek, és különösen alapítói és egykori igazgatói – köztük G. Abdrabbah és T. Nasuf, a másod- és harmadrendű fellebbezők – nyújtották volna be (lásd többek között: 1983. október 20-i Gutmann kontra Bizottság ítélet, 92/82, EU:C:1983:286, 2. pont; 1986. április 23-i Les Verts kontra Parlament ítélet, 294/83, EU:C:1986:166, 15–18. pont).

39 Ugyanígy, mivel bebizonyosodott, hogy a Sanabel Relief Agency már nem létezett a jog szerint abban az időpontban, amikor a Törvényszék határozatot hozott, nem élvezheti a Bíróság által a 2007. január 18-i PKK és KNK kontra Tanács ítéletben (C-229/05 P, EU:C:2007:32) elfogadott megoldás előnyeit.

40 Noha a Bíróság ezen ítélet 112. pontjában megállapította, hogy amennyiben az uniós jogalkotó úgy véli, hogy valamely szervezet, amelynek létezése vitatott, továbbra is kellő mértékben létezett ahhoz, hogy korlátozó intézkedések hatálya alá tartozzon, a koherencia és az igazságosság annak elismerésére kötelez, hogy ez a szervezet továbbra is kellő mértékben fennáll ahhoz, hogy vitassa ezt az intézkedést. Ugyanis minden egyéb értékelés azt eredményezné, hogy egy szervezetet fel lehet venni a vitatott jegyzékbe, anélkül hogy e felvétel ellen keresetet lehetne indítani.

41 Ez nem változtat azon, hogy a Sanabel Relief Agency helyzete teljesen eltér a PKK-étól, amennyiben a Bíróság azon ítélet 53. pontjában megállapította, hogy a Törvényszék által a fellebbezés tárgyát képező végzésben tett megállapítások – amelyek szerint a PKK feloszlott – pontatlanok, és a Törvényszék rendelkezésére álló bizonyítékok elferdítését képezik.

42 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy a kereset Sanabel Relief Agencyre vonatkozó részéről már nem szükséges határozatot hozni.

43 Következésképpen a negyedik fellebbezési jogalapot mint teljesen megalapozatlant kell elutasítani.

Az első jogalapról

A felek érvei

44 Első jogalapjukban a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy tévesen értelmezte az általuk előterjesztett harmadik, a tulajdonhoz való jog és a magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértésére alapított jogalapot. Azt róják fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 81–90. pontjában az általuk előterjesztett információk érdemi vizsgálata nélkül utasította el az említett

jogalapot eljárási szabályzatának 44. cikke alapján. A Törvényszék ily módon nem vette figyelembe írásbeli és szóbeli észrevételeiket és/vagy nem alkalmazta a 2015. április 14-i Ayadi kontra Bizottság ítéletben (T-527/09 RENV, nem tették közzé, EU:T:2015:205) kialakított elveket.

45 Azzal érvelnek, hogy az említett harmadik jogalappal pontosan arra hivatkoztak, hogy a Tanács és a Bizottság aránytalanul sértette tulajdonhoz való jogukat és a magánélet tiszteletben tartásához való jogukat. Úgy vélik, hogy a Törvényszéknek emiatt értékelnie kellett volna azokat a ténybeli elemeket, amelyeket az intézmények által velük szemben felhozott bizonyítékokra tekintettel terjesztettek elő. Hangsúlyozzák, hogy e tekintetben egy meghatározó tényre hivatkoztak, jelesül arra, hogy nevüknek a vitatott jegyzékbe való újbóli felvételük időpontjában az Egyesült Királyság – a pénzeszközök befagyasztásával érintett személyek jegyzékeibe való felvételüket kezdeményező tagállam – úgy vélte, hogy esetükben már nem teljesülnek az e jegyzékbe való felvétellel kapcsolatos kritériumok. Pontosítják, hogy a keresetlevél 94. pontjában jelezték, hogy ezek az elemek azt igazolták, hogy a Bizottság nem bizonyította elegendő mértékben azt, hogy esetükben teljesülnek az 1617. (2005) sz. határozatban szereplő kritériumok, ily módon jogaik sérelme szükségszerűen aránytalan volt.

46 Egyebekben úgy vélik, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítéletben elfogadott álláspont összeegyeztethetetlen a 2015. április 14-i Ayadi kontra Bizottság ítélettel (T-527/09 RENV, nem tették közzé, EU:T:2015:205), amelyben a Törvényszék megállapította, hogy az, hogy a felperes nem vitatta „kifejezetten” a tények Bizottság általi értékelését, nem akadályozta e tények tényszerű pontosságának vizsgálatában, mivel beadványaiban folyamatosan, az általa felhozott többi jogalapban pedig hallgatólagosan kifogásolta ezt az értékelést.

47 A Tanács és a Bizottság azzal érvel, hogy a Törvényszék helytállóan utasította el a fellebbezők által felhozott harmadik jogalapot, mivel keresetlevelük nem felelt meg a megkövetelt egyértelműség és pontosság követelményeinek.

A Bíróság álláspontja

48 A Törvényszék a megtámadott ítélet 81–90. pontjában megállapította, hogy a fellebbezők által a keresetlevelükben felhozott harmadik jogalap nem felel meg a Törvényszék módosított, 1991. május 2-i eljárási szabályzata 44. cikkének 1. §-ában előírt követelményeknek, következésképpen azt el kellett utasítani.

49 A Törvényszék e tekintetben mindenekelőtt emlékeztetett arra, hogy ezek a követelmények azt vonják maguk után, hogy a valamely kereset alapjául szolgáló lényeges ténybeli és jogi körülményeknek egységesen és érthetően magának a keresetlevélnek a szövegéből kell kitűnniük, valamint hogy a keresetlevélből emiatt ki kell tűnnie, hogy miben áll a kereset alapjául szolgáló jogalap, mivel az említett követelményeknek nem felel meg, ha erre csak elvontan utalnak.

50 Ezután megállapította, hogy a fellebbezőknek a tulajdonhoz való jog megsértésére alapított érvei nem voltak kifejtve, mivel a keresetlevélben szereplő elemek pusztán a büntetőjog szerinti bizonyítási követelményekre utaltak. A Törvényszék emellett jelezte, hogy a tárgyaláson kérdést intézett a fellebbezőkhöz jogalapjuk terjedelmére vonatkozóan, és hogy ezen utóbbiak pontosították, hogy azon indokolás megalapozottságát kívánják kifogásolni, amelyre a Bizottság a vitatott jegyzékbe való újbóli felvételükre vonatkozó határozatát alapította, e tekintetben pedig visszautaltak keresetlevelük 65., 94. és 95. pontjára, valamint a 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518) következményeire vonatkozó észrevételeikre, amelyeket 2013. szeptember 9-én, a keresetlevél benyújtása után terjesztettek elő.

51 A Törvényszék végezetül megállapította, hogy egyrészről a keresetlevél 94. és 95. pontjára való hivatkozás teljesen elvont, és nem irányul kifejezetten az azon indokolásban szereplő egyetlen indokra sem, amely indokolásra a Bizottság a vitatott jegyzékbe való újbóli felvételre vonatkozó határozatát

alapította. A Törvényszék másrészről rámutatott, hogy a keresetlevél mellékleteire való hivatkozás nem orvosolhatja a keresetlevélben kifejtett jogalapok érthetetlen jellegét, amint ezt a keresetlevél 65. pontja javasolja.

52 E körülmények között nem úgy tűnik, hogy jogilag tévesek azok az indokok, amelyek miatt a Törvényszék elutasította a fellebbezők harmadik jogalapját, sem pedig, hogy a Törvényszék elferdítette volna ezt a harmadik jogalapot.

53 Az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikke értelmében ugyanis – amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése szerint alkalmazandó a Törvényszékre –, továbbá a Törvényszék módosított, 1991. május 2-i eljárási szabályzata 44. cikke értelmében a keresetlevélnek meg kell jelölnie többek között a jogvita tárgyát, valamint tartalmaznia kell a kérelmeket és a felhozott jogalapok rövid ismertetését.

54 E tekintetben emlékeztetni kell arra egyfelől, hogy a Törvényszék előtti valamely kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli vagy jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, legalább röviden, de egységesen és érthetően kitűnjenek magának a keresetlevélnek a szövegéből. A keresetlevél szövegének egyes pontjait ugyan alátámaszthatják és kiegészíthetik a csatolt iratok meghatározott részeire történő hivatkozások, a más, akár a keresetlevélhez mellékelt iratokra való általános hivatkozás nem pótolhatja a jogi érvelés azon lényegi elemeinek hiányát, amelyeknek a keresetlevélben kell szerepelniük (2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40. pont; 2015. március 19-i Dole Food és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítélet, C-286/13 P, EU:C:2015:184, 50. pont).

55 Másfelől, a jogalapok rövid ismertetése – amelyet e cikkek értelmében valamennyi keresetlevélben fel kell tüntetni – azt jelenti, hogy a keresetlevélből ki kell tűnnie, hogy miben áll a kereset alapjául szolgáló jogalap (2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 39. pont).

56 Márpedig a fellebbezők által első fokon benyújtott keresetlevél vizsgálatából kitűnik, hogy noha a harmadik jogalap – maga a cím szerint – formálisan a tulajdonhoz való jog és a magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértésén alapult, az e jogalap alátámasztására előterjesztett igen szűkszavú magyarázat kizárólag a vitatott jegyzékbe való felvételüket igazoló bizonyítékok Bizottság általi értékelését vonta kétségbe.

57 A fellebbezők ugyanis azzal érveltek, hogy a Bizottság nem vette figyelembe az Egyesült Királyság kormányának azon véleményét, amely szerint esetükben már jó ideje nem teljesülnek az 1617. (2005) sz. határozatban az e jegyzékbe való felvétel tekintetében rögzített kritériumok. Érvelésük ily módon lényegében a büntetőügyekben megkövetelt bizonyítási szintre, nem pedig a tulajdonhoz való jogra vonatkozott.

58 Következésképpen a Törvényszék helytállóan vélte úgy, hogy a fellebbezők harmadik jogalapja nem felel meg a Törvényszék módosított, 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 44. cikkében támasztott követelményeknek.

59 Egyebekben nem tekinthető úgy, hogy a Törvényszék elferdítette az említett jogalapot, mivel a fellebbezők keresetlevelükben semmiféle kapcsolatot nem állítottak fel az általuk hivatkozott bizonyíték, valamint tulajdonhoz való joguk és a magánéletük tiszteletben tartásához való jog megsértése között.

60 Ebből következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 90. pontjában elutasította a fellebbezők harmadik jogalapját.

61 Ennélfogva az első fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

62 Második, a megtámadott ítélet 78. és 79. pontjára irányuló jogalapjukban a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszék nem gyakorolta azt a bírósági felülvizsgálatot, amelyet a 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 120. és 121. pont) értelmében köteles lett volna elvégezni. Nem követelte meg sem azt, hogy a Bizottság által állított tények alá legyenek támasztva, és azt sem vizsgálta, hogy a velük szemben felhozott állítások nem voltak-e túlságosan elavultak. Nem vette figyelembe azokat a részletes észrevételeket sem, amelyeket a fellebbezők a Bizottság és a Törvényszék elé terjesztettek, és amelyek a velük szemben felhozott állítások megalapozottságát kifogásolták.

63 A Tanács elsődlegesen azzal érvel, hogy a fellebbezők második jogalapja pontatlan és összekeveri a vitatott jogi aktusok alaki jogszerűségével – különösen a lényeges eljárási szabályt képező indokolási kötelezettséggel – és a vitatott jegyzékbe való felvétel indokainak megalapozottságára vonatkozó anyagi jogszerűségükkel kapcsolatos megfontolásokat. Következésképpen ez a jogalap nem felel meg a Bíróság eljárási szabályzata 169. cikkének (2) bekezdésében előírt alaki követelményeknek, és azt mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant kell elutasítani. A Tanács másodlagosan úgy véli, hogy a fellebbezők az említett jogalappal pusztán átfogalmazzák az első fellebbezési jogalapot, amely azon indokolás érdemi részének kifogásolására vonatkozik, amelyre a Bizottság a fellebbezőknek a vitatott jegyzékbe való újbóli felvétele céljából támaszkodott, valamint hogy azt mindenesetre az első fellebbezési jogalap vizsgálatával összefüggésben előterjesztettekkel azonos indokok alapján kell elutasítani.

64 A Bizottság úgy véli, hogy nyilvánvalóan megalapozatlan ez a megtámadott ítélet 78. és 79. pontjára irányuló jogalap, amely pontokban a Törvényszék megállapította, hogy az 1139/2010 rendelettel nem sérült az indokolási kötelezettség. A Törvényszék igen pontosan alkalmazta a 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítéletben (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 118. pont) szereplő azon kritériumokat, amelyek előírják, hogy az indokolás meghatározza azokat az egyedi, különös és konkrét okokat, amelyek alapján az illetékes hatóságok úgy vélik, hogy valamely személlyel szemben korlátozó intézkedéseket kell hozni. A Bizottság hozzáfűzi, hogy ezen utóbbi ítélet 120. és 121. pontja nem az indokolási kötelezettségre, hanem a felhozott indokok érdemi értékelésére vonatkozik, ily módon a „fellebbezők elvétik a célt”.

A Bíróság álláspontja

65 A megtámadott ítélet 80. pontjában a Törvényszék mint megalapozatlant utasította el a fellebbezők által felhozott második, a vitatott jogi aktusokkal kapcsolatos indokolási kötelezettség Bizottság általi megsértésére alapított jogalapot. Ebben a jogalapban azon indokok homályos és elégtelen jellegét kifogásolták, amelyekkel a Bizottság a vitatott jegyzékbe való újbóli felvételüket indokolta.

66 A Törvényszék – miután ezen ítélet 74–76. pontjában emlékeztetett az intézményeket az EUMSZ 296. cikk alapján terhelő, a sérelmet okozó jogi aktusokkal kapcsolatos indokolási kötelezettségből eredő követelményekre – többek között hangsúlyozta, hogy a 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518) 116. pontja értelmében ez a kötelezettség minden körülmények között – így akkor is, ha az uniós jogi aktus indokolása megfelelt valamely nemzetközi fórum által megfogalmazott indokoknak – magában foglalja azt, hogy ezen indokolás meghatározza azon egyedi, különös és konkrét okokat, amelyek alapján az illetékes hatóságok úgy vélik, hogy az érintett személlyel szemben korlátozó intézkedéseket kell hozni.

67 A Törvényszék ebből az említett ítélet 77. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy „lehetséges lenne kizárólag azon indokolásra támaszkodni, amellyel az érintettek nevét felveszik a vitatott jegyzékbe, feltéve, hogy az tartalmazza a jegyzékben szereplő személyek észrevételeinek tükrében továbbra is érvényes egyedi, különös és konkrét okokat”.

68 Amint az a megtámadott ítélet 78. és 79. pontjából kitűnik, a Törvényszék egyrészről jelezte, hogy az 1139/2010 rendelet utalt az indokolás fellebbezőkkel való közlésére és azokra az észrevételekre, amelyeket ezen utóbbiak e tekintetben be tudtak nyújtani, másrészről pedig értékelte az említett nyilatkozatok indokolását, és úgy vélte, hogy a jelen ügyben azok megfeleltek a 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítéletből (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 116. pont) eredő követelményeknek, amennyiben tartalmazták a fellebbezők vitatott jegyzékbe való felvételét igazoló egyedi, különös és konkrét okokat.

69 Ennélfogva nem állítható, hogy az említett pontokban szereplő indokokkal – amelyekben a Törvényszék a fellebbezők vitatott jegyzékbe való újbóli felvételét értékelte – a Törvényszék nem vizsgálta, hogy a Bizottság eleget tett a vitatott jogi aktusokkal kapcsolatos indokolási kötelezettségének.

70 Következésképpen – pontosítva, hogy a fellebbezők nem állították, hogy a Törvényszék elferdítette az első fokon előterjesztett második kereseti jogalapjukat – a második fellebbezési jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

71 Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszék tévesen vélte úgy, hogy a Bizottság a maga részéről lefolytatta a vitatott jogi aktusok indokolásában hivatkozott tények, valamint a mentő körülmények és az általuk előterjesztett észrevételek alapos, pártatlan és önálló vizsgálatát. E tekintetben hangsúlyozzák, hogy úgy tűnik, a Törvényszék nem vette figyelembe az általuk az eljárás során előterjesztett írásbeli és szóbeli észrevételeket, mivel az általuk előadott egyetlen érvre sem reagált.

72 Úgy vélik, hogy a vitatott jogi aktusok elfogadásának időpontjában a Bizottság csupán a látszatát keltette annak, hogy megvizsgálta a dokumentációt. Lényegében csak tisztán formálisan tartotta tiszteletben a fellebbezők védelemhez való jogát, anélkül, hogy mérlegelte volna a szankcióbizottság értékelésének a fellebbezők észrevételeinek tükrében való megkérdőjelezését, amely magatartást a Törvényszéknek már volt alkalma elítélni a 2010. szeptember 30-i Kadi kontra Bizottság ítéletben (T-85/09, EU:T:2010:418, 71. pont), később pedig a 2014. március 21-i Yusef kontra Bizottság ítéletben (T-306/10, EU:T:2014:141, 103. és 104. pont), valamint a 2015. április 14-i Ayadi kontra Bizottság ítéletben (T-527/09 RENV, nem tették közzé, EU:T:2015:205, 72. és 73. pont). E magatartás ténylegességét bizonyítja az, hogy a Bizottság egyáltalán nem lépett kapcsolatba az Egyesült Királysággal, jóllehet ez volt a pénzeszközök befagyasztásával érintett személyek jegyzékeibe való felvételüket kezdeményező tagállam és már nem támogatta a jegyzékekbe való újbóli felvételüket a vitatott jogi aktusok elfogadásának időpontjában.

73 Márpedig a Törvényszék a megtámadott ítélet 66. és 67. pontjában annak megállapítására szorítkozott, hogy a Bizottság 2010. április 16-án „felülvizsgálta” a jegyzékekbe való újbóli felvétel indokait, valamint hogy 2010. május 27-én, szeptember 14-én és október 26-án levelet váltott a szankcióbizottsággal. Nincs olyan tényező azonban, amely alapján azt lehetne megállapítani, hogy a Bizottság ténylegesen értékelte a mentő körülményeket és az állítólagos indokok megalapozottságát. Az, hogy 2010. május 27-én pusztán közölték a fellebbezők észrevételeit a szankcióbizottsággal, és arra kérték, hogy szolgáljon magyarázattal azokról az indokokról, amelyek miatt nem vették le a fellebbezőket a vitatott

jegyzékről, nem bizonyíthatja, hogy a Bizottság a saját részéről értékelte az Egyesült Királyság hatóságainak birtokában lévő adatokat. Ily módon a megtámadott ítélet 66–70. pontjában a Törvényszék a tények „irracionális” értékelését erősítette meg.

74 A Tanács úgy véli, hogy a fellebbezők harmadik jogalapja a Törvényszék ténybeli megállapításaira irányul, és hogy azt ezért mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant kell elutasítani. Azzal érvel, hogy a Bizottság által lefolytatott felülvizsgálati folyamat alapján a Törvényszék nem ferdítette el a fellebbezők által az elsőfokú eljárás keretében felhozott első és második jogalapban ismertetett egyik tényt sem. A fellebbezők a fellebbezés keretében nem terjesztettek elő elegendő bizonyítékot annak igazolására, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan elferdítette a – 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítéletben (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518) kimondott elveket tiszteletben tartó – Bizottság által követett eljárással kapcsolatos tényekre vonatkozó bizonyítékokat.

75 A Bizottság arra is hivatkozik, hogy a fellebbezők – akik lényegében arra kérik a Bíróságot, hogy vizsgálja felül a vitatott jegyzékbe való felvételük alapjául szolgáló bizonyítékokat és tényeket – nem jelöltek meg semmiféle olyan konkrét dokumentumot, amely bizonyítja, hogy a Törvényszék értékelése tárgyilag pontatlan, illetve hogy elferdítette az elé terjesztett bizonyítékokat, ily módon a fellebbezők harmadik fellebbezési jogalapját elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

76 A Bizottság továbbá úgy véli, hogy megalapozatlan a fellebbezők által az azon kifogásuk alátámasztására előterjesztett három, igen általános érv, amely szerint a Törvényszék irracionálisan értékelte a tényeket. Mindenekelőtt nem elfogadható az az állítás, amely szerint a megtámadott ítélet 70. pontjában szereplő indok nincs alátámasztva, mivel a Törvényszék helytállóan állapította meg, hogy egyrészről a Bizottság elvégezte a fellebbezők észrevételeinek, valamint a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek jegyzékébe való, a szankcióbizottság által elhatározott felvételüknek az aprólékos, önálló és kritikus vizsgálatát, és hogy másrészről nem vette át automatikusan ezen utóbbi következtetéseit. Ezután nem megalapozottak a fellebbezők azon érvei, amelyek szerint a megtámadott ítélet 66–70. pontjában szereplő indokolás összeegyeztethetetlen a 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélettel (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518), a 2014. március 21-i Yusef kontra Bizottság ítélettel (T-306/10, EU:T:2014:141), valamint a 2015. április 14-i Ayadi kontra Bizottság ítélettel (T-527/09 RENV, nem tették közzé, EU:T:2015:205), mivel a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértését az adott ügy egyedi körülményei alapján kell értékelni. Végezetül nem megalapozott az az érv, amely szerint a megtámadott ítélet 66–70. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben soha nem léptek kapcsolatba az Egyesült Királysággal. Ebből az ítélkezési gyakorlatból ugyanis egyáltalán nem következik, hogy a Bizottság köteles kapcsolatba lépni az Egyesült Királysággal. A Bizottság mindenesetre konzultált a jegyzékbe való felvételek felülvizsgálatával foglalkozó uniós bizottsággal, amelyben valamennyi tagállam képviselteti magát.

A Bíróság álláspontja

77 A Törvényszék, miután a megtámadott ítélet 59–70. pontjában megvizsgálta a fellebbezők által felhozott első, a Bizottság által lefolytatott felülvizsgálati eljárás szabálytalanságára alapított jogalapot, elutasította azt.

78 Elsősorban, a megtámadott ítélet 59–65. pontjában emlékeztetett azokra a feltételekre, amelyek mellett a Bíróság a 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítéletében (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518) meghatározta a valamely személy nevének a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek jegyzékbe való felvételére vonatkozó határozat elfogadásakor a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása alapján az intézményekre háruló kötelezettségeket.

79 Másodsorban a megtámadott ítélet 66–70. pontjában megvizsgálta a fellebbezők nevének a vitatott jegyzékbe való újbóli felvételéről szóló 1139/2010 rendelet elfogadása céljából a Bizottság által lefolytatott eljárás különböző szakaszait.

80 Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta a Bíróság által a 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítéletében (C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518) említett három eljárási garanciát azzal, hogy elvégezte a felek észrevételeinek, valamint a jegyzékbe való, a szankcióbizottság által elhatározott felvételük aprólékos, önálló és kritikus vizsgálatát, továbbá azzal, hogy a szankcióbizottság következtetéseit mélyreható és személyre szabott vizsgálatnak vetette alá. Ennek megfelelően, ezen ítélet 71. pontjában megállapította, hogy a fellebbezők első jogalapját el kell utasítani.

81 Márpedig a harmadik fellebbezési jogalap keretében a fellebbezők semmi olyat nem terjesztettek elő, ami bizonyíthatná, hogy a Törvényszék értékelése helytelen ténymegállapításokon vagy az elé terjesztett bizonyítékok elferdítésén alapult.

82 A fellebbezők ugyanis az arra való hivatkozásra szorítkoznak, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a Bizottság elvégezte ügyüknek alapos, pártatlan és önálló vizsgálatát. E tekintetben arra a körülményre támaszkodnak, hogy az Egyesült Királyság – az Egyesült Nemzetek jegyzékébe való felvételüket kezdeményező tagállam – 2009 novembere óta gyökeresen megváltoztatta a velük kapcsolatos álláspontját, továbbá a Bizottság és a szankcióbizottság között 2009 szeptembere óta lezajlott levélváltásra támaszkodnak.

83 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy noha egy ilyen körülmény igazolhatná a vitatott jegyzékből való törlésüket – amire végső soron a 640/2011 rendelet elfogadásával sor került –, az önmagában nem eredményezhette annak a Törvényszék általi megállapítását, hogy a Bizottság az 1139/2010 rendelet elfogadásával nem teljesítette a rá háruló kötelezettségeket és megsértette a fellebbezők védelemhez való jogát.

84 Mindenekelőtt ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezőket első alkalommal a 246/2006 rendelet vette fel a vitatott jegyzékbe, a szankcióbizottságnak a fellebbezőket korlátozó intézkedésekkel érintett személyek és szervezetek az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának 1390. (2002) sz. határozata alapján létrehozott jegyzékébe felvevő, 2006. február 7-i határozatát követően. A 881/2002 rendelet 2. cikkét később a fellebbezőkre vonatkozó részében a jelen ítélet 6. pontjában említett, a Törvényszék 2010. szeptember 29-i Al-Faqih és társai kontra Tanács ítélete (T-135/06–T-138/06, nem tették közzé, EU:T:2010:412) megsemmisítette. Ezután a fellebbezőket a megtámadott ítélettel a Törvényszék által elutasított megsemmisítés iránti kereset tárgyát képező 1139/2010 rendelet újból felvette a vitatott jegyzékbe. Végül a – szankcióbizottságnak a fellebbezőket az Egyesült Nemzetek jegyzékéből törlő 2011. június 22-i határozatát követően elfogadott – 640/2011 végrehajtási rendelettel törölték őket a vitatott jegyzékből.

85 Márpedig amint az az 1139/2010 rendelet (2)–(6) preambulumbekezdéséből kitűnik, a rendelet visszaható hatállyal rendelkezett, és főként arra irányult, hogy a fellebbezőkre vonatkozó részében a 246/2006 rendelettel módosított 881/2002 rendelet helyébe lépjen. Az 1139/2010 rendelet 2. cikkének második bekezdése kifejezetten jelezte, hogy a rendeletet 2006. február 11-től kell alkalmazni.

86 A fellebbezők érvelését következésképpen hatástalannak kell tekinteni.

87 Ebből következik, hogy a harmadik fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

A költségekről

88 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében – amely a 184. cikk (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

89 Al-Bashir Mohammed Al-Faqihot, Ghunia Abdrabbahot és Taher Nasufot, mivel pervesztesek lettek, a Tanács és a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság Al-Bashir Mohammed Al-Faqihot, Ghunia Abdrabbahot és Taher Nasufot kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások